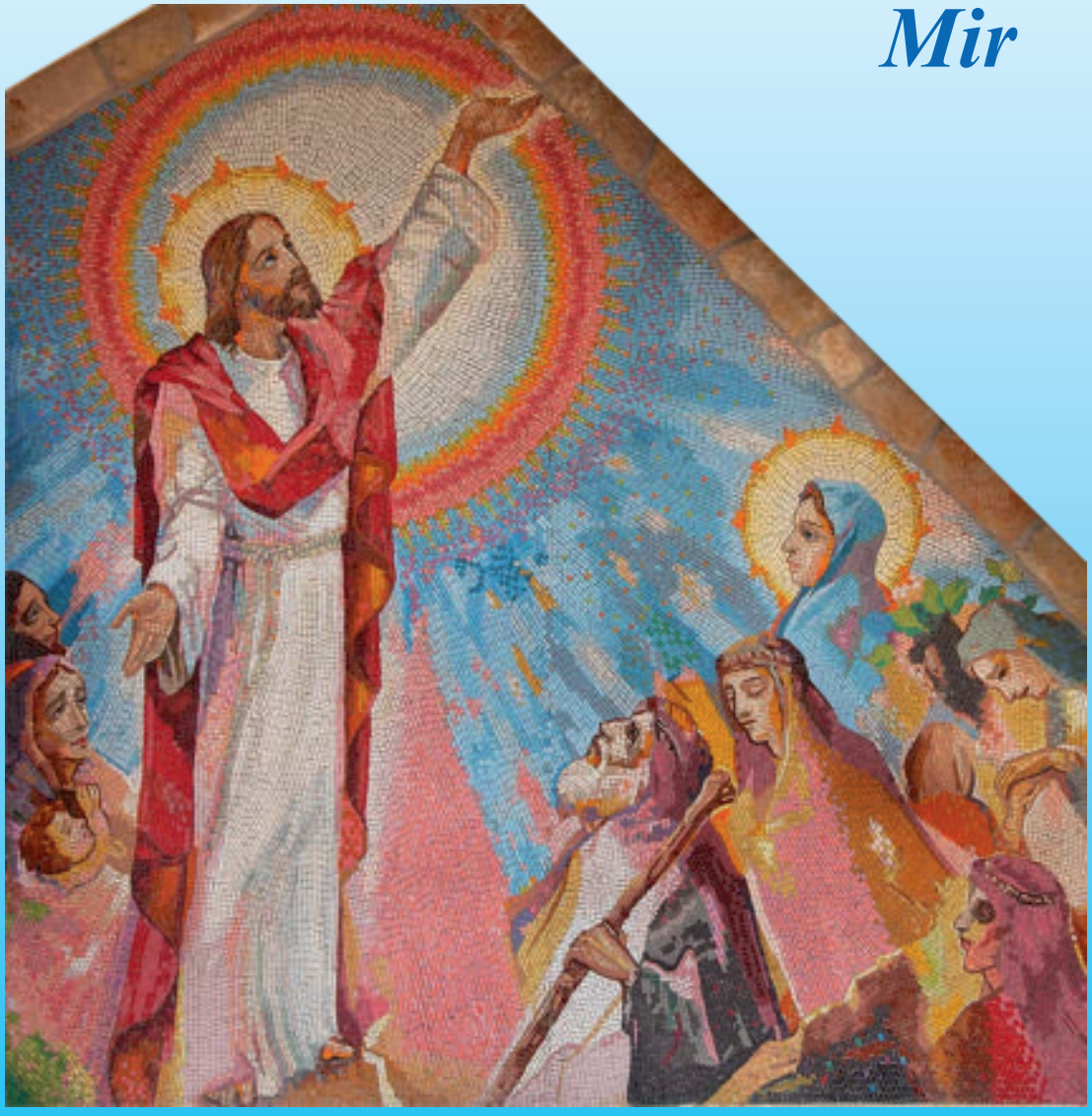
LETNIK XXII, NOVEMBER-DECEMBER 2014 11-12

Mir

Odmev Medžugorja

2. oktobra 1986. "Dragi otroci! Tudi danes vas kličem k molitvi. Dragi otroci, ne morete dojeti njene vrednosti dokler sami ne rečete: Zdaj je čas za molitev. Zdaj mi ni pomembno nič drugega in nihče drug, kot le Bog. Dragi otroci, posvetite se molitvi s posebno ljubeznijo. In Bog vam bo mogel povrniti z milostmi. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu."

IZ VSEBINE REVIJE

Sporočila Kraljice miru
Razmišljanje ob sporočilu 25. v mesecu
Razmišljanje ob sporočilu 2. v mesecu
V spomin na p. Slavka Barbarića
Pričevanje - Molitev in post rešujeta
Vidkinja Mirjana pričuje na Mladifestu
Intervju: Skrb in odgovornost za romarje
3. mednarodno romanje za invalidne osebe
Vidci govorijo: Jakov Čolo
Kotiček mladih - Milost na milost
Fotoutrinki z romanja
Poromali smo
Svetišča žalostne Matere Božje v Sloveniji
Priporočamo - Ni poti nazaj
Vabila in obvestila
Romanja
Informacije o reviji

Spoštovane bralke, spoštovani bralci!

Zgodilo se je prvo slovensko organizirano romanje invalidov v Medžugorje, zato mu v tej številki tudi namenjamo malo več prostora.
Sicer se pa k molitvi zbiramo že ob dveh svečkah adventnega venca.
Ko potujemo, je cilj, h kateremu smo namenjeni, sprva zelo nejasen, zaradi oddaljenosti so tudi naša pričakovanja kar malo meglena. Če pa se trudimo, da smo mu vsak dan bližje, zares, ne samo po metrih ali dnevih (datumih), vedno natančneje vemo, katera obljuba se na koncu izpolni. Za nas je najpomembnejša obljuba, ki je zapisana že v Svetem pismu in o kateri Marija nenehno govori: »Vaše odrešenje se približuje« (Lk 21,28b). Kako zelo si želi, da bi se na to pripravljali s spreobrnjenjem srca!
Naj bo adventni čas za nas izziv! Izziv, da postanemo v Marijinih rokah orodje, po katerem bo ona v svet, raztreščen zaradi trpljenja nedolžnih, bolečine preganjanih, samote zapuščenih, pošiljala mir in Božjo ljubezen.
Sprejmimo njen izziv! Naj bodo z njim blagoslovljeni vsi prazničnі dnevi. V novem letu pa naj Vas in vse Vaše drage spremljata Marijina priprošnja in varstvo!

Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mirjani Dragićević Soldo
2. oktobra 2014

"Dragi otroci! Z materinsko ljubeznijo vas prosim, da ljubite drug drugega. Naj bo v vaših srcih tako, kot je moj Sin od samega začetka želel – na prvem mestu ljubezen do nebeškega Očeta in do svojega bližnjega, pred vsem tuzemskim. Dragi moji otroci, ali ne prepoznavate znamenj časa? Ali ne prepoznate, da je vse to okoli vas, vse, kar se dogaja, zato ker ni ljubezni? Dojemite, da je rešitev v resničnih vrednotah. Sprejmite moč nebeškega Očeta, ljubite ga in spoštujte. Hodite po stopinjah mojega Sina. Vi, otroci moji, apostoli moji dragi, se vedno znova zbirate okoli mene, ker ste žejni. Žejni ste miru, ljubezni in sreče. Iz mojih rok se napijte. Moje roke vam prinašajo mojega Sina, ki je izvir bistre vode. On bo oživil vašo vero in očistil vaša srca, ker moj Sin ljubi čista srca, čista srca pa ljubijo mojega Sina. Samo čista srca so ponižna in imajo trdno vero. Taka srca pričakujem od vas, otroci moji. Moj Sin mi je rekel, da sem Mati vsega sveta. Vas, ki me kot tako sprejemate, prosim, da mi s svojim življenjem, molitvijo in žrtvami pomagate, da me vsi moji otroci sprejmejo kot Mater, da jih bom mogla povesti k izviru bistre vode. Hvala vam. Dragi moji otroci, ko vam vaši pastirji s svojimi blagoslovljenimi rokami izročijo telo mojega Sina, se v srcu vedno zahvalite mojemu Sinu za žrtev in za pastirje, ki vam jih vedno znova daje."

Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti
25. oktobra 2014

"Dragi otroci! Molite v tem milostnem času in prosite vse svete, ki so že v svetlobi, naj posredujejo za vas. Naj vam bodo oni zgled in spodbuda iz dneva v dan na poti vašega spreobračanja. Otročiči, zavedajte se, da je vaše življenje kratko in minljivo. Zato hrepenite po večnosti in pripravljajte svoja srca v molitvi. Jaz sem z vami in posredujem pri svojemu Sinu za vsakega od vas, posebno za tiste, ki so se meni in mojemu Sinu posvetili. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu."

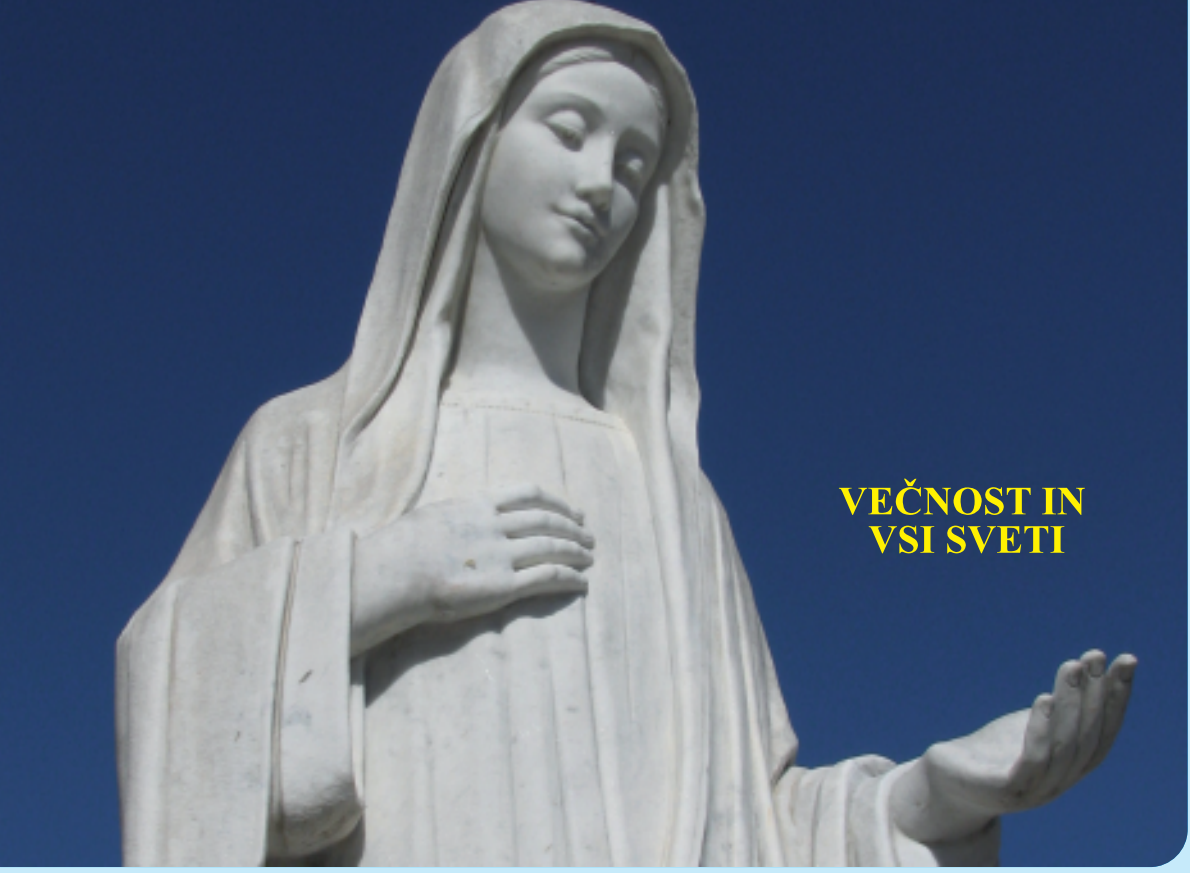

Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mirjani Dragićević Soldo
2.novembra 2014

"Dragi otroci, z vami sem ob blagoslovu svojega Sina; z vami, ki me ljubite in ki si prizadevate, da bi mi sledili. Jaz želim biti tudi z vami, ki me ne sprejemate. Vsem vam odpiram svoje srce, polno ljubezni, in vas blagoslavljam s svojimi materinskimi rokami. Mati sem, ki vas razume. Živela sem vaše življenje in preživljala vaše trpljenje in radosti. Vi, ki doživljate bolečino, razumete mojo bolečino in trpljenje zaradi tistih mojih otrok, ki ne dovolijo, da bi jih obsijala luč mojega Sina; tistih mojih otrok, ki živijo v temi. Zato potrebujem vas, ki vas je obsijala luč in ki ste dojeli resnico. Kličem vas, da bi častili mojega Sina, da bi vaša duša rasla in dosegla pravo duhovnost. Apostoli moji, tedaj mi boste mogli pomagati. Pomagati meni pomeni moliti za tiste, ki niso spoznali ljubezni mojega Sina. Ko molite zanje, mojemu Sinu pokažete, da ga ljubite in mu sledite. Moj Sin mi je obljubil, da zlo ne bo nikoli zmagalo, ker ste tu vi, pravične duše; vi, ki si prizadevate moliti s srcem; vi, ki svoje bolečine in trpljenje prinašate mojemu Sinu; vi, ki razumete, da je življenje samo en migljaj; vi, ki hrepenite po nebeškem kraljestvu. Vas vse to dela moje apostole in vodi k zmagi mojega srca. Zato, otroci moji, očistite svoja srca in častite mojega Sina. Hvala vam!"

Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti
25. novembra 2014

"Dragi otroci! Na poseben način vas danes kličem k molitvi. Molite, otročiči, da bi dojeli, kdo ste in kam morate iti. Bodite nosilci veselega oznanila in ljudje upanja. Bodite ljubezen za vse tiste, ki so brez ljubezni. Otročiči, vse boste mogli biti in uresničiti samo, če boste molili in boste odprti Božji volji, Bogu, ki vas želi voditi k večnemu življenju. Jaz sem z vami in iz dneva v dan posredujem za vas pri svojem Sinu Jezusu. Hvala vam, ker ste odzvali mojemu klicu."

VEČNOST IN VSI SVETI

RAZMIŠLJANJE OB MARIJINEM SPOROČILU PO VIDKINJI MARIJI PAVLOVIĆ LUNETTI 25. oktobra 2014

V tem oktobrskem sporočilu želi Marija v ospredje postaviti vse svete in večnost. Tako nas s svojimi besedami duhovno uglasi na trenutni čas cerkvenega leta. Iz tega razberemo, kako močno Marija čuti s Cerkvijo – s Kristusovim skrivnostnim telesom. Marijina sporočila so za nas kakor „nebeške kateheze“, ki nam pomagajo na poti k Bogu. Zato želimo tudi mi v Marijinem duhu razmišljati o vseh svetih, večnosti in minljivosti.

V Marijinih sporočilih smo vedno zelo pozorni na vsako njeno besedo, ki jo ona uporabi. Samo tako lahko odkrivamo bistvo sporočila. Tak lep primer je razlika v rabi izrazov *vsi sveti* in *svetniki*. Tudi če se na prvi pogled zdi, da gre za eno in isto stvar, je vendar razlika med besedama. 1. novembra je praznik *vseh svetih*, ko se spominjamo vseh tistih, ki so že pri Bogu v nebesih, torej vseh poveličanih bratov in sester, ki pa niso uradno razglašeni za svetnike. Ko uporabljamo izraz *svetniki*, pa mislimo na tiste, ki so uradno razglašeni za svete.

Marija govori o vseh svetih, torej o občestvu, v katerem so zajeti vsi poveličani. To so tisti tolikokrat čisto preprosti kristjani, ki so se trudili za svetost v vsakdanjem življenju in jo tudi dosegli. Te nam Marija postavlja za *„zgled in spodbudo iz dneva v dan“*. Kakor so oni živeli svoje krščansko življenje v čisto vsakdanjih okoliščinah, tako naj bi po njihovem zgledu živeli tudi mi. Marija tudi pove, pri čem naj nam bodo največji zgled in spodbuda, namreč *„na poti našega spreobračanja“*. Spreobračati se pomeni, da se od svojega grešnega življenja obračamo k Bogu. Tako so delali tudi tisti, ki so že med vsemi svetimi: svoje vsakdanje življenje so uravnavali po evangeliju.

Ker Marija govori bolj o tistih svetih, ki niso „uradni svetniki“ Cerkve, tudi ne govori o njihovem češčenju. To pa zato, ker Cerkev nerazglašenih svetih javno ne časti, se jim ne priporoča in nima v cerkvah in kapelah njihovih podob. To pa ne pomeni, da se mi tem nerazglašenim svetim ne smemo priporočati v osebnih molitvah. Pri teh svetih smo lahko čisto konkretni, saj so to lahko za nas osebe, ki smo jih poznali. Postavimo si pred oči zgled naših bližnjih pokojnih sorodnikov, sosedov in znancev. Ali nam niso bili mnogi med njimi zgled in spodbuda na poti k Bogu? Ali se v različnih življenjskih situacijah ne vprašamo, kaj bi oni naredili na našem mestu? Ali nismo čutili svetosti v njihovem življenju? Za mnoge bi to lahko potrdili. Verjemimo, da tudi Marija v svojem sporočilu misli nanje. Ko nas opozarja, da je naše *„življenje kratko in minljivo“*, želi, da se v naših srcih vsak dan znova zbuja močno hrepenenje po večnosti. Tudi tukaj so nam spodbuda sveti bratje in sestre. Kakšno hrepenenje so oni nosili v srcu in kako so v molitvi svoj pogled in svojo misel usmerjali k večnosti! Marija želi, da se tudi mi na večnost pripravljamo z molitvijo.

Marija za svete ne pravi, da so v nebesih, temveč da so *„v svetlobi“*. Tukaj se spomnimo svetopisemskih besed, da je *„Bog luč in nobene teme ni v njem“*. Zdaj, na tem svetu, smo ljudje še v temi greha, molitev in spreobrnjenje pa nas vodita k Bogu in proti večnosti. Tam pa bo tudi za nas samo svetloba, saj bomo prebivali v Bogu, ki je svetloba.

Prizadevanje za svetost ni lahka stvar, zato nas Marija hrabri in opogumlja, pa tudi sveti posredujejo pri Bogu za nas. Naj nas skupaj z Marijo vodijo k Njemu, ki je naš končni cilj.

p. Benedikt

RAZMIŠLJANJE OB SPOROČILIH KRALJICE MIRU PO VIDKINJI MIRJANI DRAGIČEVIĆ SOLDO

Medžugorje, 2. oktober 2014

Na prvem mestu naj bo ljubezen do nebeškega Očeta in do svojega bližnjega

»Ljubi Gospoda, svojega Boga, iz vsega srca, z vso dušo, z vso močjo in z vsem mišljenjem, in svojega bližnjega kakor samega sebe« (Lk 10,27). To glavno zapoved je Marija povedala na svoj, materinski način, ker nas razume, ker je živela naše življenje. Ko razmišljam, zakaj ni omenila tudi »samega sebe«, se mi zdi, da Mati razume naš čas, ko se veliko ljudi nima rado in ne sprejemajo samih sebe. Morda prav zato želi, da najprej ljubimo Boga, ki je popoln, in svojega bližnjega, v katerem naj gledamo Božji odsev. Če bomo ljubezen dajali ali se jo vsaj trudili dajati, se bo k nam vračala; tako bomo z Božjo ljubeznijo in ljubeznijo bližnjega lahko bolje sprejemali tudi sebe.

Iz mojih rok se napijte

Da bi lažje stopili na pot odrešilnega sprejemanja samih sebe in da bi bolj ljubili Boga in bližnjega, nam Mati ponuja pomoč: izvir milosti iz njenih

rok. Nebeška Mati je že pokazala, da se premalo obračamo nanjo. Tako je Katarini Labouré na Rue de Bac v Parizu na njeno vprašanje, zakaj nekateri dragoceni kamni na njenih rokah ne oddajajo žarkov, odgovorila, »da so to milosti, za katere so ljudje pozabili prositi«. Ganljivo je, kako sprejema vlogo naše Matere zato, ker ji je to rekel njen Sin! Obračajmo se nanjo v zaupnem pogovoru, s prošnjami za milosti, sprejmimo njeno ponudbo in se odžejajmo.

V srcu se vedno zahvalite mojemu Sinu za žrtev in za pastirje

Ali si lahko predstavljamo, kaj bi bilo brez pastirjev? Kdo bi potem obhajal evharistijo in imel oblast, da bi spreminjal kruh in vino v Jezusovo Telo in Kri? Nihče! Bili bi brez fizične prisotnosti Jezusa med nami. Zato se nenehno zahvaljujmo za neizmerni dar vsakokratnega utelešenja Jezusa med nami ter za to, da še imamo pastirje.

Medžugorje, 2. november 2014

Jaz želim biti tudi z vami, ki me ne sprejemate

Včasih, ko hodim po ulicah, se zavestno oziram po ljudeh okoli sebe in želim videti v njih Marijine ljubljene otroke. Vidim mlade, stare, invalidne, žalostne, vesele, odsotne, take, ki nekam hitijo, in take, ki ne vedo, kam bi se dali. Misel na Marijino materinsko ljubezen tudi v meni prebudi ljubezen do vsakega posameznika. V vsakem je odtisnjen Božji pečat. V mislih jih blagoslavljam in se pridružujem Marijini skrbi zanje, zato molim za vse, še posebej pa za tiste, ki še niso spoznali Luči. Tudi sama čutim, da se nihče ne bi smel izgubiti. V takih trenutkih se zahvaljujem Mariji, ki mi sporoča, da smo na svetu zato, da pomagamo drug drugemu najti pravo pot in na njej vztrajati do konca.

Moj Sin mi je obljubil, da zlo ne bo nikoli zmagalo, ker ste tu vi, pravične duše

Kako človeka pobož, ko sliši, da nas Marija nagovarja s »pravičnimi dušami«!
Marijino zaupanje in vera v obljubo Njenega Sina sta neomajna – ker je On obljubil, da zlo nikoli ne bo zmagalo, ona ve, da tudi res ne bo! Zaupanje pa Mati polaga tudi v nas. Računa na nas, na našo pravičnost. Velika odgovornost je to, veliko pričakovanje, velika čast, veliko veselje. Molitev (s srcem), post, evharistija, spoved, Sveto pismo – še sreča, da imamo jasna navodila, kako postati in ostati pravična duša. Hvala

Mati, za vso skrb in nežni poduk.

Vas vse to dela moje apostole in vodi k zmagi mojega srca

Biti *Marijin apostol* je čudovita naloga, ki obvezuje in ki se je ne čutim vredna. Tudi uresničevanje tega ni ravno preprosta stvar, a verjamem Materi, ki pravi, da je mogoče. Le odločitev s srcem je potrebna. Pričevanje z življenjem, oznanjevanje ob pravih trenutkih tudi z besedo, to nas bo napolnilo z milostmi. Če ga bomo darovali Bogu, pa se bo tudi naše trpljenje spremenilo v milost – predvsem za tiste, ki še niso spoznali Jezusa ali pa niso dovolili, da bi jih obsijala Njegova luč.
Zelo se veselim zmage Marijinega Srca! Bolj ko bomo njeni apostoli, prej se bo zgodila.

Marta Ciraj

Hrepenim po tvojem obličju, Jezus!
Častim te, Jezus! Ti si moj Bog!
Hvala ti, ker vem, da si si ti resnično
želel biti z ljudmi.
Resnično si si želel biti tudi z menoj!
Bodi blagoslovljen po ljubezni,
ki te je navdihnila,
da na tak način ostajaš z mano.
Tvoja želja, da si z menoj,
je tako preprosta, a tako resnična!
Ti si tu v tej sveti hostiji!
Vsemogočni Bog, Božji Sin,
skrit v tej mali hostiji –
kako neizmerna skrivnost!
Verujem vate in te častim.
Jezus, hrepenim po tvojem obličju!

p. Slavko Barbarić

V SPOMIN NA P. SLAVKA BARBARIĆA (1946–2000)

Letos mineva štirinajst let, odkar je na petek, 14. novembra 2000, ob 15.30 med 13. in 14. postajo križevega pota na Križevcu umrl pater Slavko Barbarič. Z medžugorskimi romarji je vsak petek molil križev pot na Križevac, ob nedeljah pa rožni venec na Crnico.

Delal je na več področjih: z mladimi v skupnosti Cenacolo, z otroki v Majčinem selu in s fanti v skupnosti Milosrdni otac. Vidcem je bil duhovni oče. Razdajal se je do zadnjega dne. Želel je, da bi Medžugorje ostalo čim bolj naravno, da bi bile poti, po katerih stopajo romarji, čiste. Zato je vsako jutro šel in v vrečke pobiral smeti, ki so jih romarji puščali za seboj, ter jih odnašal v smetnjake. Napisal je tudi veliko knjig: Molite srcem, Slavite misu srcem, U školi ljubavi, Biseri ranjena srca, Postite srcem … Nekatere so prevedene tudi v slovenski jezik: V šoli ljubezni, Biseri ranjenega srca, Daj mi svoje ranjeno srce, Častite s srcem mojega Sina idr.
25. novembra je Marija v svojem sporočilu povedala, da se je brat Slavko rodil v nebesa.
Hvala, p. Slavko, za vse, kar ste storili za Medžugorje. Prosite v nebesih za nas!

Marinka Turina

PRIČEVANJE

MOLITEV IN POST REŠUJETA DUŠE

Leta 1987 sta moja žena Dianne in njena mati šli v Medžugorje. Celo leto po tem se je, ne da bi jaz za to vedel, moja žena postila in molila za moje spreobrnjenje. Sam sem bil zelo protikatoliški. Vzgojen sem sicer bil v katoliški veri, vendar sem se v najstniških letih oddaljil; pomanjkanje duhovnosti je v najinem zakonskem življenju bilo velik problem. Dianne je tudi vedela, da bi se jaz, kadarkoli bi se hotela pogovarjati o verskih temah, umaknil. Po igri usode, kar je zgodba zase, me je naslednje leto uspela spraviti na letalo za Medžugorje. Razmišljal sem že o ločitvi in pot v Medžugorje naj bi bila nekakšna pomiritev zanjo, preden bi odšel za vedno.

Drugi dan v Medžugorju sem podlegel stari poškodbi hrbta, ki sem jo dobil v nesreči z motorjem pred 16 leti. S seboj nisem imel nobenih zdravil za hrbet. Oba sva vedela, da bom prikovan na posteljo za vsaj teden dni. To je pomenilo vseh devet dni, kar jih je še ostalo od potovanja. Po vseh molitvah in postenju zame je Dianne zgroženo ugotavljala, da bo možnost, da uporabi Medžugorje za mojo spreobrnitev, propadla, še

preden se je sploh kaj zgodilo. Takoj, ko sem prišel v penzion, v katerem smo bivali, sem zbrcal čevlje z nog in šel v posteljo brez večerje. Bolečina je bila zelo močna, bil sem pohabljen in v krčih. Uspelo mi je zaspati in do naslednjega jutra se ne spomnim ničesar.

Ko sem se naslednje jutro zbudil, sem ugotovil, da me je Dianne pustila spati dlje. Bil je čas zajtrka in precej sem že zamujal. Vstal sem in takoj začutil, da nimam nobene bolečine in zmanjšane gibljivosti. Prvič po 16 letih sem lahko popolnoma premaknil glavo v levo. Prvič po 16 letih sem bil popolnoma brez bolečine v hrbtu. Tudi brez zadnjega poslabšanja me je hrbet ves čas, podnevi in ponoči, 365 dni na leto, bolj ali manj bolel. Nisem mogel verjeti, da se tako počutim. Vstopil sem v jedilnico in vsi pogledi so bili uprti vame. Počutil sem se kot Lazar, ko je prišel iz groba. Nekdo me je vprašal, kako sem. Povedal sem jim, da včerajšnje močne bolečine in krčev ni več, pa ne samo to, izginile so tudi kronične bolečine in zmanjšana gibljivost. Vsi so ploskali in slavili Boga. Nisem vedel, da so ponoči vsi molili za moje ozdravljenje in za to, da bi izkušnja Medžugorja pripomogla k mojemu spreobrnjenju. Nisem verjel v ozdravljenja, posebno takih, ki so popolnoma brez vere, kot sem bil jaz. Vera soromarjev je premagala mojo nevero.

Odveč je govoriti, da je bila ta izkušnja Medžugorja samo začetek. V naslednjih devetih dneh se je zgodilo toliko stvari, da bi o njih lahko govoril ves mesec … Bil sem deležen ozdravljenja na duši! tudi telesnih bolečin nimam več. Pred potovanjem v Medžugorje sem vedno imel bolečine v hrbtu in trd vrat. Od takrat nisem imel nobene bolečine več. Lahko dvigam bremena, se sklanjam kot vsak dvajsetletnik, pa jih imam precej čez petdeset!

Vem, da bo še veliko razprav o še trajajočih prikazovanjih, saj je v človeški naravi, da dvomi o nadnaravnem. Je pa tudi Satanovo delo, da spodkopava vse, kar je Marijinega in Božjega.

Počutim se kot Savel iz Tarza po spremembi v Pavla. Hvaležen sem Bogu, da me ni poklical s te Zemlje, preden sem dobil priložnost, da se spreobrnem; zdaj vem, da pripadam Njemu, pa naj bodo Njegovi načrti zame kakršnikoli. Bog uporablja kraje, kot je Medžugorje, da obuja od mrtvih ljudi, kakršen sem bil jaz.

Vir:
www.mirmedjugorje.org/testimony_details.php?tid=145
Prevod in priredba: A. S.

VIDKINJA MIRJANA – PRIČEVANJE NA MLADIFESTU 2014

3. avgusta 2014 je na Mladifestu pričevala **Mirjana Dragičević Soldo**.

Mirjana je bila presunjena nad množico mladih in se je zelo zahvaljevala vsem, ki smo prišli. Rekla je, da nas je Marija v soboto, 2. avgusta, ponovno poklicala, naj bomo njeni apostoli, in sicer apostoli luči, in poudarila: *»Morate se držati Moje roke.«* Vse na tem svetu je brez smisla, če nimaš miru, vse je lahko dobro, a če nimaš miru, nimaš nič. Zato Marija prihaja že 33 let. Mirjana je še nikoli ni videla utrujene, naveličane, vedno je polna ljubezni in nas prosi, naj prav vsi pričnemo hoditi za Njo.

Marija je vidce postopno uvajala v molitev. Najprej jih je prosila, da redno molijo sedem očenašev, nato pa postopno več – prvi del rožnega venca in tako naprej. Prek molitve smo lahko povezani z Bogom.

Naslednje Marijino naročilo je, da naj ne sodimo. Jezus bo sodil, mi pa ne smemo. Mirjana je pozvala k kritičnosti samo glede svoje svetosti. Boji se ljudi, ki pravijo, da delajo vse, kar se zahteva od njih. Vsi smo *na poti* svetosti.

Marija poziva tudi k ohranjanju družine. Družine pa ni brez molitve. Starši so odgovorni za svoje otroke. Otroci nas gledajo, oni nas posnemajo. Zato moramo tudi mi moliti. Mirjana se je spominjala drobnega dogodka: ko je njena hči imela 2 leti, sta se v njeni sobici pogovarjali z neko prijateljico. Prijateljica je rekla, da njena mami vozi avto. Mirjanina hči pa je rekla, da njena mama vsak dan govori z Gospo. Doma se o tem niso nikoli pogovarjali, to je dekletce videlo in samo

doumelo. Starši otrokom postavljamo temelje, jih ukoreninimo. Tudi če kasneje zaidejo, se vrnejo.

Marija se še posebej zavzema "za vse, ki niso spoznali Božje ljubezni". Vsi smo poklicani, da jim pomagamo. Želi, da bi bili mi apostoli. Pravi, da jih lahko spreobrnemo, vendar samo z molitvijo. Prosi, da molimo zanje, za mir, za našo prihodnost in da s svojim življenjem pričujemo. Povedala je, kaj se ji je nekoč zgodilo.

Mirjana ima težave s križem, zaradi česar težko stoji. Tako je nekje prišla v cerkev in se usedla v klop, na kateri je sicer pisalo, da je prostor rezerviran. Tamkajšnji duhovnik je zahteval, da se umakne, češ da je klop rezervirana, pa ga je ubogala. Takrat pa jo je nekdo spoznal in dali so ji celo klop. Vprašala se je, kako bi ona to doživela, kaj bi si mislila o bratski ljubezni kristjanov, če bi bila nevernica … Torej, bodimo dobri do vseh.

Nato je govorila o pastirjih. Brez njih ne moremo. Oni ne potrebujejo našega obsojanja in kritike, ampak naše molitve. Oni bodo odgovarjali zase, mi pa za to, ali smo molili zanje ali ne. Marija nam daje svoj materinski blagoslov, oni pa nam dajejo Jezusov blagoslov. Torej, tudi če nam duhovnik ni všeč, molimo zanj, ne pa da ga sodimo. »Mati nas vse pripravlja za nekaj velikega. Marija je rekla: *'Moje srce bo zmagalo. Tisto, kar sem pričela v Fatimi, bom zaključila v Medžugorju.*' Čakamo čas zmage njenega srca. Med tem časom je potreben most. V zadnjem času nas še posebej poziva k molitvi za duhovnike, ker so oni most. Ta most mora biti čvrst, da bomo lahko vsi šli prek njega. To je želja nebeške Matere.«

Za Mirjano je največja ljubezen ljubezen nebeške Matere. Pred njo smo vsi enaki, ona nima privilegirancev. Izbrala je šest vidcev, da preko njih govori svetu, a vsi smo njeni apostoli. Ne deli nas na narode, rase, vsi smo Božji in njeni otroci. Poziva nas k edinosti v ljubezni. Če bomo mi povezani, če bomo v vsakem človeku videli brata, Jezusa in skladno s tem ravnali, bomo spremenili svet. Ljubezen bo govorila preko nas.

Ob koncu je Mirjana povedala, da čuti tako veliko ljubezen do nas, do množice ljudi pred seboj, da se komaj zadržuje, da ne joka. Rekla je: »Vi ste izbrali, da ste na tem soncu, da tu trpite … Iz vsega srca se vam zahvaljujem za to. Živite Gospejina sporočila, ne govorite jih, ampak jih živite. Spregovorite šele, ko bodo drugi videli, da ste drugačni, in ko vas bodo vprašali, zakaj ste taki. Če se boste kdaj počutili osamljene, vedite, da je Mati z vami. Zanjo je vsak od vas dragocen, vse vas želi rešiti. Ali je težko dati roko tako ljubeči Materi? Počutite se tu kot doma.« Povedala je, da ji je neka gospa rekla, da se v Medžugorju počuti doma, pa ji je povedala, da je to zelo pomembno, še posebej, ker je po poklicu učiteljica.

Mirjana se je še zahvalila za domačega župnika Marinka Šakoto, ki je tako dober duhovnik. Ponovno je prosila, naj molimo za duhovnike, pa tudi zanje, vidce.

Po pričevanju zapisala Marta Ciraj

INTERVJU

SKRB IN ODGOVORNOST ZA ROMARJE

K sodelovanju v rubriki Intervju smo tokrat povabili Josipa Šega iz Medžugorja, pri katerem je bilo med svojim bivanjem v tem romarskem kraju nameščenih že veliko slovenskih romarjev. Poleg tistega, kar je del njegovega življenja, je Josip povedal marsikaj, kar lahko postane del tudi našega življenja.

Josip, že leta in leta k vaši družini oz. v tvoj penzion prihajajo slovenski romarji, pa te prosim, da se nam na kratko predstaviš.

Hvaljen Jezus in Marija!

Sem Josip Šego iz Medžugorja in sprejemam romarje v svoj penzion, ki se imenuje Flowers.

Flowers je bilo najprej ime za cvetličarno, ki smo jo nekoč (okrog 1990) imeli v naši hiši. Sedaj cvetličarne ni več, ime je pa ostalo. Je pa cvetličarna »zaslužna« za to, da sem spoznal vas, dragi moji Slovenci! K nam je namreč prišla vodička Maja Zalar vsakokrat, ko je priromala v Medžugorje, da je kupila šopek rož za našo Devico Marijo (Gospo), ki vas Slovence že leta kliče v naše in vaše Medžugorje.

Slovenci prihajate v našo hišo od leta 1996. Želim se vam zahvaliti, ker ste vsa ta leta naši gostje, prijatelji, predvsem pa romarji. Prav vi, romarji, ste mi pomagali, da tudi jaz bolj cenim kraj, kjer živim, in to, s čimer se ukvarjam. Trudim se, da bi se pri meni počutili dobro. Mogoče kdaj komu ni bilo tako, kot je pričakoval, zato vas prosim, da mi

oprostite. Se bom pa še naprej trudil, da bi bilo zmeraj bolje.
Vem, da zmorem še bolje, ker imam tako veliko Učiteljico – Gospa nas uči, kakšni naj bodo naši medsebojni odnosi; pravi, naj bomo med seboj prijatelji, naj imamo vsakega človeka iz vsega srca radi. Gospa želi, da sem jaz tak, da boste romarji tudi preko moje osebe videli, kam prihajate, da boste tudi preko mene dobili jasen dokaz, da Medžugorje ni samo materializem in trgovina, ampak da je predvsem kraj, kjer dobimo duhovno hrano. Ta hrana je potrebna meni in vam, da lahko sploh živimo kot duhovna bitja, da ostanemo duhovna bitja in se vztrajno trudimo na poti do cilja.

Ko so se začela prikazovanja, si bil še otrok. Kako si doživljal začetek prikazovanj?
Marija se je v Medžugorju prvič prikazala 1981. leta, ko sem bil jaz star štiri leta. Večkrat me kdo vpraša, kako sem jaz razumel in doživljal tisti čas. Prvih dni se ne spominjam. Kljub temu mislim, da nisem ničesar zamudil, ker Marija prihaja še dandanes, vsak dan. In prav vsak njen obisk bi zame in za vas moral biti tak, kot da je prvi dan, prvo prikazanje, prvo srečanje.
Sicer se pa spomnim, da je naša družina živela v hiši z dvema sobama. Ko so začeli prihajati romarji, smo njih namestili v ti dve sobi, starši so spali v dnevnem prostoru, nas, svoje štiri otroke, pa so dali spat v kamion. V spodnjem delu hiše, pod tistima dvema sobama, pa smo imeli prostor za kravo in osla. Naš oče je bil zaradi tega kar precej v skrbeh. Bal se je namreč, da ne bi naš osliček s svojim oglašanjem ponoči prebujal utrujenih romarjev.
Čeprav otrok, sem močno čutil očetovo skrb in odgovornost za romarje, ki so prihajali v našo hišo. Oče je ta občutek tako rekoč vsadil vame, jaz pa ga želim negovati naprej, želim, da v naši hiši romarji najdejo mir in udobje.

Od takrat do danes se je v Medžugorju veliko spremenilo. Kako ti živiš s temi spremembami? Kaj bi svetoval romarjem, našim bralcem?
Res je, življenje se je zelo spremenilo. Iz nekdanjega skromnega in preprostega življenja je naenkrat postalo vse sodobno, moderno. Sredi tega materialnega sveta, ki te sili, da imaš tudi ti zmeraj več materialnih dobrin okoli sebe, je težko živeti. Materialni svet tudi odvrača od duhovnega, od skrbi za človeka, za romarje … Človek se mora tega zavedati in se vedno znova spominjati, kdo je, kam gre in s kom gre.
Kadar grem v svojih posvetnih mislih predaleč, se moram vedno znova vrniti na začetek. Rečem si: »Saj sem samo en navaden 'nitko i ništa' … Sem samo eden od tisti malih otrok,

zaradi katerih Marija prihaja, da nas umiri, da nam olajša življenje. Ona nas vabi, da svoje težave in stiske izročimo njenemu sinu Jezusu …« Za to pa se je treba truditi, to je boj ***za življenje***! V vsakem boju pa je treba imeti orožje …Takrat pa se človek spomni, kaj Gospa naroča v svojih sporočilih: »Vaše orožje naj bodo: post, molitev rožnega venca, maša, redna sveta spoved, branje Svetega pisma!« Torej je samo od moje svobodne volje odvisno, ali bom to orožje vzel ali ne! Ali bom v tem boju vztrajal, ne glede na to, kako težko mi bo, ali ne! Ali se bom odločil za spreobrnjenje! Ali bom trdno veroval, da je v tem rešitev vseh mojih težav in problemov!
Samo z Marijino pomočjo se lahko dvignem nad skrbi vsakdanjega življenja in se borim ***proti*** materializmu in ***za*** ljubezen do vsakega človeka. In v tem je rešitev, druge možnosti ni! … Vem, da je to težko, vsaj meni je bilo in bo najbrž tudi vam, vendar se je vredno truditi. Kadar sem se tega držal, nikoli nisem bil razočaran!
Dragi moji Slovenci, vesel sem, da ste moji prijatelji. Ostanite zvesti romarji, z vso resnostjo in zavzetostjo živite Marijina sporočila, odpuščajte drug drugemu … Tako boste pri Mariji izprosili obilo milosti zase in za tiste, ki se vam priporočajo.
Vsem bralcem Vaše revije pa posredujte najlepše pozdrave iz vašega in mojega Medžugorja.

Dragi prijatelj Josip! Hvala za tvoje misli in spodbude.

Intervju pripravila Marinka Turinek

3. MEDNARODNO ROMANJE ZA INVALIDNE OSEBE »V MARIJINI ŠOLI« 2014

3. mednarodnega romanja za invalidne osebe se je udeležila tudi skupina skoraj 100 romarjev iz Slovenije. Petra, ki je vse organizirala in vodila, je poskrbela tudi za to, da so nekateri udeleženci zapisali svoje vtise in doživetja. Objavljamo jih za spomin, predvsem pa za spodbudo tistim invalidom in bolnikom, ki so letos morda oklevali ali niso šli na pot, da bi se naslednje leto lažje odločili za romanje. Vsem drugim romarjem pa naj bodo pričevanja zgled, da bi se učili še bolj zaupati v Božjo pomoč in Marijino varstvo.

Že veliko let sem si želela poromati v Medžugorje. Ko sem prebrala knjigo, sem imela še večjo željo, pa se zaradi moje počasne in težje hoje ter stroškov nisem upala pridružiti kakšnim romarjem. Prepustila sem se Bogu: če je njegova volja, upam, da bom enkrat tam.
A glej, konec avgusta ali v začetku septembra, sem dobila po e-pošti vabilo na svetovno romanje bolnikov in invalidov v Medžugorje, ko bolnike in njihove spremljevalce gostijo domačini Medžugorja. Rekla sem si: to je zame. Kljub zdravstvenim in denarnim težavam sem se prijavila, zaupajoč v Božjo voljo.
Do avtobusa sta me peljala prijatelja, ki sta velikodušno vstala še malo prej in napravila ovinek zaradi mene.
V nadstropnem avtobusu sem se zgrozila zaradi visokih stopnic v nadstropje, saj je bilo spodaj rezervirano za najtežje invalide. Prosila sem: moj Bog, pomagaj mi premagati te stopnice! In je šlo kljub bolečinam v nogah. Po nekaj postankih sem že našla način vzpenjanja in spuščanja po stopnicah, da mi je bilo lažje. Ja, Sveti duh je deloval.

Občudovala sem pokrajino Dalmacije in se spraševala, kako se preživljajo ljudje v teh vasicah, posejanih med kamenjem.
V popoldanskih urah smo prispeli na cilj. Zopet sem se v hotelu prestrašila mnogih stopnic in prosila Boga, naj mi jih pomaga premagovati, saj so me noge vse dni zelo bolele. Ob Božji in Marijini pomoči ter pomoči moje prijetne in prijazne spremljevalke sem lahko premagovala stopnice in prehodila vse, kar je bilo treba premagati.
Takoj po nastanitvi v hotelu smo se zbrali z ostalimi romarji na trgu okoli velikega oltarja ob cerkvi k molitvi rožnega venca, sveti maši in češčenju Najsvetejšega. Med češčenjem je postalo mrzlo, zato smo se prestavili v dvorano in preko ekrana spremljali molitve. Bilo mi je tako lepo, objel me je tako čudovit mir. Ta mir me je spremljal vse dni in tudi sedaj doma ga lahko »prikličem«.
Lepo doživetje je bilo tudi drugi dan, ko so se predstavljale skupine in države. Najbolj sem začutila skupini iz Latvije in Ukrajine – tako od daleč so prispeli na ta čudoviti sveti kraj.
Prijetno mi je bilo sestavljati rožni venec v Majčinem selu, a žal ga nisem mogla dokončati, ker nas je že čakal šofer z avtobusom.

Hvala Bogu in Mariji za vse milosti, gospe Petri za čudovito organizacijo in p. Toniju Brinjovcu za bogato duhovno vodstvo . Hvala za prijaznost gostiteljev v Medžugorju in darovalcem, ki so plačali potne stroške. To je velika milost, da nam je bilo dano poromati v ta sveti kraj.

Katja Miklič

Vsak izmed nas je s seboj nesel svoje težave, bolezni, razočaranja ..., vendar smo bili kot ena družina. Spoznala sem ogromno preprostih, hvaležnih ljudi. Imeli smo čudovitega duhovnega vodjo, gospoda patra Tonija, ki nam je vlil obilo upanja. Moj vtis z romanja je izjemen, saj sem po dolgem času začutila mir in radost v srcu.
HVALA ZA VSE!

Slavi

Zdi se mi, da se v Medžugorju korak in čas ustavita. Z Njo si lahko sam ali v množici bratov in sester pred Njim v premišljevanju, molitvi, slavljenju. Meni in vsem preizkušenim bratom in sestram, s katerimi sem lahko bila na tem milostnem kraju, je bil to velik dar, mali čudež, ki se dogaja nam, danes. Hvala Bogu in naši Materi Mariji.

Večini iz kroga Prijateljstva bolnikov in invalidov je bilo prvič dano biti tukaj. Sama nisem bila ne na Crnici, ne na Križevcu. Ker pa sem z njimi preživljala 24 ur na dan in občutila njihovo globoko doživljanje na vseh krajih in pri vseh oblikah molitve, je bil **to** zame **hrib prikazovanj.**

Nekaj posebnega je bilo srečanje ob vstalem Jezusu, adoracija in večerni križev pot. Doživljali smo Božji dotik in ljubeč Materin objem. In kjer je mama, tam smo doma. Sprejema nas z razumevanjem, take, kot smo, in nas vedno pričakuje.

Pred odhodom sem bila zelo negotova, skrbelo me je, če bo za bolnike vse poskrbljeno. A ta skrb je že na avtobusu izpuhtela, saj sem občutila, da bo Mati poskrbela za vse in da bomo s skupnimi močmi zmogli.

Zato še enkrat, tudi v imenu drugih bolnikov: hvala vsem, ki so nam to

romanje omogočili. Veliki Bog, povrni faranom Medžugorja njihovo dobroto. Ostajamo z vsemi v duhovni navezi.

s. Edith Metelko

Hvala vsem, ki so organizirali to romanje, za čudovite dneve in prijateljstvo. Najbolj se me je dotaknila adoracija, ki je bila vsak večer. Kako velik je Gospod, da pred Njim umolkne vsak jezik, pa čeprav je zbrana tolikšna množica. Biti pri Njegovih nogah tak, kot si, zreti Njegov obraz in dopustiti Njegov dotik … Bog je velik, aleluja. Nekaj nepozabnega pa je tudi nočna molitev na Crnici, v tihoti pod zvezdami, v objemu Marije.
Vsak trenutek je bil dar, zato še enkrat hvala Bogu in vsem vam, ki smo skupaj poromali, še posebej pa našim preizkušenim bratom za njihovo potrpežljivost in veselje.

s. Helena Drnovšek

Ko smo se odpravili zvečer k maši, je bilo že pozno. Ko smo tako iskali prostor na sprednjih klopeh, nas je neznana gospa ljubeznivo povabila na prosta mesta. Ker je bila tako prijazna, sem ji v zahvalo dal Marijino podobico.
Bilo je mrzlo in je pihal hladen veter, zato sem začel iskati šal, za katerega sem bil prepričan, da sem ga vzel s seboj. A sem ugotovi, da sem ga pozabil. Tako je prišel čas maše, ko se poklekne. Pokleknil sem in kmalu zatem sem začutil, da mi nekdo nekaj tlači okoli vratu. Topel šal! Ko je bilo konec maše, sem se tej gospe, bila je iz Avstrije, lepo zahvalil za materinsko ljubezen, ki mi jo je izkazala. Na koncu vsega sva si z gospo, s katero smo sodelovali pri maši, pisala naslov, da bi navezali stike. Ko sva se obrnil h gospe iz Avstrije, da bi tudi z njo navezal stike, o njej ni bilo niti sledu … Kot bi se pogreznila v zemljo!
Pomislil sem: zdaj pa imaš Jezusa pri sebi ☺!

Benjamin

(Benjamin je bil en teden po vrnitvi iz Medžugorja v Nemčiji na zahtevni operaciji zaradi svoje bolezni. Ker je cel avtobus molil za uspešnost tega posega, vodička Petra sporoča, da je operacija uspela in da Benjamin nima več epileptičnih napadov. Bogu hvala, Bog je res velik!)

Nova poznanstva, iskrene medosebne izpovedi, ki so pretresle, novo stkane prijateljske vezi, adoracija, globoka molitev na Crnici, čudovita postrežba, okusna kava, prijazni domačini in prijetno vzdušje med romarji … da, Medžugorje je milostni kraj! Tam sem sredi vrveža obstala v tišini in se napajala z mirom! In čeprav sem v Medjugorje romala prvič, sem se tu počutila doma.
Hvala Marija, ker si me poklicala, bilo je čudovito izkustvo.

Katja

Mati Marija me vedno znova vabi k sebi v Medžugorje. Na enem izmed svojih preteklih romanj sem razmišljal tudi o bolnikih oz. invalidih, in sicer o tem, kako so marsikateremu od njih romanja zaradi bolezni zelo otežena, prenekateri pa se napornega romanja brez dodatne pomoči spremljevalca ne morejo niti udeležiti. Ko sem izvedel, da se bo letošnjega mednarodenga romanja bolnikov in invalidov v Medžugorje udeležila tudi skupina iz Slovenije, sem takoj vedel, da bom takrat spremljal koga, ki bo potreboval pomoč.

Za Jezusa vemo, da je imel poseben odnos do bolnikov. Zaradi tega nisem bil popolnoma nič presenečen nad razlikami med romanjem bolnikov in običajnim romanjem v Medžugorje. Romanje invalidov je namreč bilo deležno še posebnega Marijinega in Jezusovega blagoslova.

Tudi v Medžugorju Bog radodarno deli svoje milosti. Deležni smo jih, če smo odprtega in čistega srca. Za Gospoda je namreč najhujša človekova bolezen ta, da se noče zavedati ter priznavati svojih grehov oz. da je umazanega srca. Marsikdo se je ob tokratnem romanju verjetno spraševal, ali bo kdo od bolnikov deležen čudeža ozdravljenja, kot da je od tega odvisno, ali bo veroval ali ne. Vsem, ki smo se romanja udeležili, se je zagotovo zgodil notranji, očem neviden čudež. Tega bo vsak sam prepoznal in skrbno negoval, da ga morebitni greh ne preraste.

Prepričan sem, da se od bolnikov lahko veliko naučimo oz. da nam tudi oni lahko veliko podarijo. Gospod je vsakemu od nas, ne glede na zdravstveno stanje, naložil le tak križ, kakršnega zmore nositi. Križ bolnikov pa ni le njihov, ampak ga nosijo tudi njihovi bližnji. Ko pomagamo bolnikom, vračamo, kar oni dajejo nam, saj na skrivnosten način oni nosijo tudi en del našega križa.

V Medžugorju so bili med mednarodnim srečanjem bolnikov in invalidov prisotni tudi drugi romarji, ki so se zavedali, da sta v bolnikih in invalidih Jezus Kristus in njegova mati Marija prisotna na poseben način. Doživeti, kako so navadni romarji podajali roke bolnikom in invalidom, čeprav jih niso poznali, je bilo neverjetno. Jasno, na tak način so želeli biti v tistem trenutku najbližje Mariji in Jezusu.

Andrej

Hvala Mariji, da je nagovorila Petro za organizacijo romanja invalidov v Medžugorje. Mene se je zelo dotaknilo to, ko smo, še posebej redovnici s. Edith ali Helena, pomagali invalidom z avtobusa na invalidske vozičke. Invalidi so nam vsem zgled v potrpežljivosti, veselju, miru. Hvala jim. Sama sem spremljala slepo Ano. Hvala, Ana. V teh dneh sem slišala veliko življenjskih zgodb, polnih premagovanj, preizkušenj in vere v Božjo in Marijino pomoč, doživela veliko lepega (maše, delavnice, petje) in srečala čudovite ljudi: slepe, posebno Ano, Marijano, Staneta, babico, ki ima slepega vnuka, domačine, patre, Petro, p. Tonija …, ki so z zastonjsko ljubeznijo pokazali, kako lep je lahko naš svet.
Materinski blagoslov vsem!

Lidija

Potem ko je moj sin Mitja, invalid, poslušal Radio Ognjišče, oddajo *Vstani in hodi*, ki jo vodi g. Tone, ni bilo več miru v njegovem srcu. »Mami, prosim, pokliči go. Petro.« Nato sva molila in se po molitvi odločila, da greva, če bo prostor tudi za naju.
Na dan odhoda smo se zjutraj dobili v Ljubljani. Prvi stik z voditeljico Petro, pa tudi s p. Tonijem, čudovitim duhovnikom, je bil zelo topel, poln ljubezni. Na avtobusu nisva poznala nikogar, razen s. Helene in s. Edith. Romanje je bilo prepleteno z molitvijo, petjem, pričevanji. Videli in doživeli smo čudovite milosti pri vstajenjskem križu, pri svetem rožnem vencu, pri skupnih večernih mašah ... V Majčinem selu je imel p. Toni čudovito mašo, nepozabno.
Srečala sva veliko novih prijateljev in bila zelo srečna.
Zelo se zahvaljujem naši voditeljici Petri in duhovnemu vodji p. Toniju, zahvala tudi g. šoferju, domačinom in seveda Božji Materi, ki naju je povabila.
Bili smo kot velika družina, zato naj povem še to, da vas stalno vpletava v svoje molitve.
Mir in dobro

Jerica in Mitja Lešnik

»Karkoli ste storili enemu od teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili« (Mt 25,40)

»Vidimo se v Medžugorju naslednje leto, na 4. mednarodnem romanju!« S temi besedami je p. Marinko Šakota, medžugorski župnik, zaključil srečanje. Letos se je zbralo 1380 udeležencev iz Hrvaške, Slovaške, Slovenije, Poljske, Ukrajine, Italije in ZDA. Župljani župnije Medžugorje (85 družin) so v svojih penzionih, hotelih, družinskih domovih invalide in njihove spremljevalce brezplačno gostili.

Slovenci smo se letos prvič pridružili. Ko sem v preteklih letih večkrat romala v Medžugorje, sem vedno spraševala: »Marija, zakaj ni organizirano romanje v Medžugorje tudi za takšne osebe? Tudi oni so tvoji otroci.« Vedno sem tudi molila v ta namen. Nikoli si pa niti v sanjah nisem mislila, da bom ravno jaz tista, ki jo bo Marija uporabila za vodenje tovrstnega romanja. Ko sem bila letos v Medžugorju za obletnico prikazovanj, me je misel, naj organiziram romanje za invalide in osebe s posebnimi potrebami vse dni navdihovala in opogumljala, da sem se končno odločila za to. Zavedala sem se teže, odgovornosti in vsega, kar takšno romanje prinese s seboj. Ampak sem rekla: »Marija, če ti želiš, naj bo, ti me vodi.« In začela mi je pošiljati nasproti različne ljudi, ki so mi povedali, kaj invalidi potrebujejo, za kaj moram posebej poskrbeti itd.

Priprave, podprte z molitvijo, so mi bile v veliko radost. Zahvaljujem se Radiu Ognjišče in g. Tonetu Planinšku, da me je povabil v svojo oddajo *Vstani in hodi*, da sem lahko preko radia mnoge ljudi iz Slovenije povabila k dodatnem dejanju dobrote. Zaradi dobrotnikov so invalidi in spremljevalci imeli ne le brezplačno namestitev v Medžugorju, ampak tudi brezplačen prevoz, zato je v tem pogledu romanje bilo en velik Božji dar za vse nas.

Program je ponujal različne delavnice (glasbene, izdelovanje rožnega venca ...), molitev na hribu prikazovanj, križev pot … Sama pa sem si zelo želela, da bi se našel čas za slovensko mašo. Božja previdnost je na moje presenečenje in veselje presegla vsa moja pričakovanja, saj se nam je za duhovno vodstvo pridružil p. Toni Brinjovc, ki se mu iz srca zahvaljujem, da se je odzval vabilu in nas čudovito duhovno pripravljal in spremljal. Zahvaljujem se tudi vsem prostovoljcem, ki so s svojo požrtvovalnostjo in ljubeznijo razdajali sebe v majhnih stvareh tistim, ki so bili najbolj potrebni pomoči. Hvala tudi vsem skritim molivcem, ki so v ta namen molili tako pred romanjem kot med njim.

Že velikokrat sem romala v Medžugorje, a to romanje je bilo nekaj posebnega. Ni bilo čudežnih ozdravljenj, ni bilo posebnih dogodkov. Kljub temu je bilo romanje en sam velik čudež, okrašen z dobroto medžugorskih župljanov, dobroto slovenskih skritih donatorjev, dobroto prostovoljcev in s tem, da nismo imeli nobenih zdravstvenih težav.

Romarji so me neizmerno obogatili in tiste drobtinice, ki so jih dobili od mene, so skromne v primerjavi s tistim, kar sem jaz dobila od njih. Ker v moji družini nikoli ni bilo težkih križev, povezanih z boleznijo, sem še bolj presenečeno opazovala, kako bolniki in invalidi ponižno nosijo svojo križ. Izžarevali so hvaležnost, ljubezen, veselje ... Preko njihovih križev sta se mojega srca dotikala Božji objem in Božji poljub.

Draga naša nebeška Mama, hvala ti, ker si nas povezala v družino, ker smo bili učenci v tvoji šoli in se učili z drobnimi dejanji ljubiti bližnjega. Papež Frančišek je v apostolski spodbudi Veselje evangelija zapisal: »Ubogi imajo prednostno mesto v Božjem srcu. Kristus sam je 'postal ubog' (Kor 8,9). Pot našega odrešenja je zaznamovana z ubogimi.« Tistim, ki živijo z bremenom trpljenja in uboštva, papež zagotavlja, da jih Bog nosi v središču svojega srca: »Blagor ubogim, ker je njihovo Božje kraljestvo (Lk 6,20) … bolan sem bil … tujec sem bil in ste me sprejeli« (prim. Mt 25,36).

Od lani do letos se je število udeležencev tega romanja skoraj podvojilo. Tudi slovenski invalidi si zelo želijo več podobnih priložnosti. Naj bo ta njihova želja podprta s trdnim zaupanjem, da tako romanje, podobno kot Mladifest, že postaja eden od bogatih sadov Medžugorja.

Petra Černivec

VIDCI GOVORIJO

Jakov Čolo (1/5)

OB MARIJI SE ZAČENJA MOJE NOVO ŽIVLJENJE

Zelo se zahvaljujem vsem vam, ki ste nekaj dni preživeli v Medžugorju. Lahko bi bili na dopustu kjerkoli drugje, toda vi ste izbrali ta kraj. Tu lahko srečamo Boga, tu se prikazuje Gospa, tu občutite Marijo, ki vas neizmerno ljubi – zato še enkrat iz srca hvala. Povedal vam bom svoje pričevanje, svojo izkušnjo z Gospo. Ko se je Gospa začela prikazovati v Medžugorju, sem imel samo deset let. Pred tem sem živel kot vsi drugi otroci. Nisem preveč premišljeval o Bogu. Hodil sem k sveti maši, molil sem, v svojem srcu pa nisem čutil tega, kar čutim sedaj. Ko sem Gospo prvič videl, ko sem videl Njene oči, ko sem občutil ljubezen iz njenih oči, ko sem občutil, kako me Gospa ljubi, ko sem jo začutil kot svojo Mater – je bilo to nekaj posebnega, za to ni besed. V svojem srcu sem čutil, da se začenja moje novo življenje. In kaj reči? Lahko samo rečem Gospe svoj DA, lahko sem pripravljen na vse, k čemur me Gospa želi voditi; mene in vse vas pa želi voditi k enemu samemu cilju in ta cilj je Jezus Kristus.

(Glasnik Mira, št. 12/2012.
Prevod: P. Černivec)

MILOST NA MILOST … PRIČEVANJA Z MLADIFESTA 2014

Tudi na letošnjem festivalu mladih v Medžugorju smo imeli milost slišati veliko lepih in globokih pričevanj. Poskusila bom povzeti tista, ki so se me najbolj dotaknila.

HRVAT

Ko je bil mlad, je bil zelo priden, doštudiral je medicino in se poročil s pravnico. Vse je potekalo po načrtih, družini ni primanjkovalo ničesar. Čez nekaj let so ga poklicali v vojsko. Po končanem služenju je imel na voljo upokojitev z zelo visoko pokojnino. Ker je imel zelo rad denar, je izbral to možnost, namesto da bi si služil kruh kot zdravnik. Kmalu pa se je začel ukvarjati s prodajo zdravil kot zasebni podjetnik. Zašel je v družbene kroge, v katerih je bilo veliko pranja denarja in pretiranih zabav, na njih pa je kraljeval kokain.

Po naključju je njegova žena kot odvetnica zastopala nekoga, ki je bil žrtev njegovih ilegalnih poslov. Moža je takoj zapustila in mu vzela tudi otroke. Namesto da bi ga takšna situacija streznila, je začel še kockati.

Ko je izgubil že skoraj čisto vse, mu je nekaj v srcu reklo, da tako ne gre več naprej. Takrat se je zavedel, da mu lahko pomaga samo Bog. Šel je v najbližjo cerkev in prosil odpuščanja. Tamkajšnji duhovnik mu je povedal za skupnost Milosrdni otac (Usmiljeni oče) v Medžugorju in takoj se je odločil, da bo tam poiskal novo življenje z Jezusom. Njegova žena je po navdihnjenem delovanju Sv. Duha izvedela, da je njen mož na poti tja; spodbujala ga je ter mu stala ob strani.

Danes je pričevalec neskončno hvaležen Bogu, ker ga je pripeljal k Mariji in mu dal novo, polno življenje, v katerem mu je družina v veliko oporo.

MARY'S MEALS

To je mednarodno gibanje, ki zagotavlja vsakodnevne obroke v šolah za 700.000 otrok v Afriki, Latinski Ameriki in Vzhodni Evropi. To so otroci, ki se sicer zaradi lakote in revščine ne bi mogli šolati

Ogledali smo si dokumentarni film o tem, kako deluje ta organizacija, kako živijo otroci, ki jim primanjkuje hrane, in kako zagnani so potem, ko dobijo svoj obrok. Ob ganljivem

filmu se res zamisliš – kar je nam tako zelo samoumevno, da hrane niti ne cenimo več, je za nekatere vredno več kot zlato. Ko vidiš otroške očke, kako so željne znanja, pa se otroci ne morejo učiti in si zapomniti stvari, ker so preveč podhranjeni, ugotoviš, kako smo lahko srečni, da imamo hrano in pijačo, ki nam dajeta energijo, da lahko normalno funkcioniramo. Ti otroci si res želijo živeti in biti srečni, zato jim tudi mi lahko to omogočimo s svojimi donacijami.

ITALIJAN

Emanuel iz Italije se je rodil z boleznijo, zaradi katere ne more hoditi. Spominja se, da mu je bilo najhuje v času pubertete, ko se je spraševal, zakaj ne more hoditi in uživati življenja kot drugi. Gospoda je spraševal, zakaj mora sploh živeti in zakaj On nič ne naredi, da bi bil »normalen«. Preko prijatelja je izvedel za Medžugorje in se odpravil na pot. Ko je prišel tja, je srečal Slavka Barbariča, ki mu je naročil, naj ne obupa, kajti Marija ima z njim velike načrte. Takrat je molil tudi za ozdravljenje, a ni ozdravel. Prejel pa je še večjo milost – občutil je Marijino ljubezen in to, da ga resnično želi narediti za svojega apostola. Ugotovil je, da Gospa zanj želi, da najprej raste v fizičnem smislu. Prej veliko stvari ni naredil sam, ker se ni niti potrudil za to. Drugi so ga oblačili, umivali …, sedaj pa je začutil, da vse lahko opravi sam, le veliko truda bo potrebno vložiti. Ker je imel po Medjugorju močno željo biti vsak dan pri sv. maši, se je moral zavestno uriti v potrpežljivosti, ko se je začel urejati sam. Ni bilo lahko, pravi, vendar vedno vredno tega, da je dosegel svoj cilj: prejem sv.obhajila. Kasneje je začutil močno željo po učenju hrvaškega jezika. Še sam ni vedel, zakaj se to uči, drugi so ga celo skušali prepričati, naj se raje uči kakšen drug jezik. Vendar je čutil, da to Gospod želi od njega, in mu je zvesto sledil. Emmanuel pravi, da velikokrat ne vemo, zakaj nekaj počnemo in zakaj nam Gospod naroča določene stvari, čeprav se nam ne zdijo smiselne. Vendar mu je potrebno slediti, saj je Božja volja najboljša za nas, čeprav tega v tistem trenutku še ne vidimo. Čez nekaj let ga je Gospa pozvala, naj prevaja v Medjugorju; takrat je ugotovil, zakaj

mu je bil »določen« ravno hrvaški jezik. Bog dela velike stvari. Če sodelujemo z Njim, lahko tudi mi delamo vedno večja dela.

IVAN-VIDEC

Govoril je o tem, kaj nam Marija sporoča: » Naj vam bo molitev vedno v veselje. Če namreč molimo, se nam ni potrebno bati prihodnosti. Molitev naj traja vsaj 3 ure na dan in naj bo sestavljena iz branja Sv.pisma, pogovora z družino, pomoči drugim, rožnega venca, sv. maše.« Marija nam naroča, naj molimo za evangelizacijo sveta, za družine in za papeža. Gospa želi od nas, da smo živa znamenja vere. Pravi nam: »Ne bojte se, otroci!«

Katja Mulec

V MEDŽUGORJU ZA PRAZNIK MARIJINEGA VNEBOVZETJA

Skupni namen našega romanja je bil molitev za modrost in prave odločitve, kar v tem času Slovenija zelo potrebuje, prav tako pa se s tem dnevno srečuje vsak izmed nas. Seveda pa je vsak romar šel na romanje tudi s svojim lastnim namenom.

Na avtobusu žal nismo imeli duhovnika, v Medžugorju pa nas je pričakal slovenski salezijanski duhovnik, g. Srečko Golob, ki nas je spremljal na našem programu in bil na voljo za spoved, v nedeljo pa je za nas daroval tudi sveto mašo.

Imeli smo pestro starostno strukturo – romarji so bili stari od 5 do 77 let, prav tako pestra pa je bila naša »krajevna« sestava. Romarji so namreč bili iz več gorenjskih župnij, Ljubljane, pa tudi od drugod. Romali smo iz župnij: Bled, Duplje, Kranj, Mavčiče, Medvode (Preska), Poljane, Radovljica, Smlednik, Šenčur, Škofja Loka, Ljubljana, Log, Škofljica, Videm-Dobrepolje, Vuzenica, Semič. Z nami pa so bili tudi trije slovenski romarji iz Argentine.

Romanje je z molitvijo podprlo več duhovnikov. Vodila sem ga Tanja T. Vodopivec.

FOTOUTRINKI Z ROMANJ

ROMANJE V MESECU ROŽNEGA VENCA

Tudi tokrat je bil skupni namen romanja molitev za modrost in prave odločitve, vsak romar pa je romal tudi s svojimi nameni in prošnjami.

Na avtobusu žal nismo imeli duhovnika. V Medžugorju pa sta bili istočasno še dve skupini romarjev, tako da je pred večernem programom bila možna sveta spoved, v nedeljo pa smo imeli tudi skupno slovensko sveto mašo.

Povprečana starost romarjev je bila dobrih 50 let, najmlaši so imeli 8 let. Romarji so bili z več župnij Gorenjske, iz Ljubljane, pa še od drugod. Romali smo iz župnij: Kranj, Cerklje na Gorenjskem, Škofja Loka, Žabnica, Šenčur, Smlednik, Mavčiče, Medvode (Preska), Kamnik, Dol pri LJ, Ivančna Gorica, Komenda, Ljubljana, Log pri Brezovici, Nova vas, Polhov Gradec, Prevalje, Šentvid pri Stični, Ljubno ob Savinji, Luče in Šmarje Sap.

Romanje je z molitvijo podprlo več duhovnikov. Tanja

POROMALI SMO

ŠTUDENTSKA SKUPINA IZ FŠD (LJ. – ŠIŠKA)

Moja zadnja pot v Medžugorje je bila nekaj posebnega. Romal sem namreč s študentsko skupino iz Frančiškovega študentskega doma, ki je v Šiški. Duhovno vodstvo je prevzel p. Bogdan, »tehnično« pa Ana in Josip iz Medžugorja.

To romanje je bilo predvsem polno smeha in petja. Petje je bilo mladostno, iz pogovorov pred mikrofonom pa smo izvedeli marsikaj, npr. kako moliti z veseljem in pesmijo, kako živeti s 185 € podpore na mesec … Za tekoč program je skrbel *Radio FŠD:)*

V Hercegovino smo vstopili na mejnem prehodu Bijača in prav hitro prišli do Medžugorja. Čeprav smo z načrtovanim programom hiteli, pa se žal nismo udeležili večerne maše. Zamudili smo jo tudi po lastni nerodnosti, nihče namreč ni preveril, ali letni urnik maš še velja ali ne. V Medžugorju ostati brez maše pa mi je bilo prav čudno!

Program naslednjega dne smo vestno izpolnili. Vse nas je pretresla življenjska izpoved člana skupnosti Milosrdni otac.

Pot nazaj (v nedeljo po maši) je bila spet polna petja, zmolili pa smo tudi častitljivi del rožnega venca v zahvalo za vse prejete milosti in za srečno pot. Sam pa sem premišljeval: s takim intelektualnim potencialom mladih, z njihovim optimizmom in

Božjim Duhom se nam ni kaj bati. Gremo naprej! Kraljica miru, kraljica družin in naša kraljica nas je usmerjala tu, prosi pa tudi naprej za nas. Izročajmo se ji, zaupajmo v Božjo pomoč in ohranjajmo prave vrednote, pa bo!

Frane

ŽUPLJANI IZ VAVTE VASI

Župnija Vavta vas goji tradicijo vsakoletnega romanja v Medžugorje in tako smo letos že enajstič šli na to božjo pot. Na poti tja je s. Pija s pomočniki poskrbela za duhovne vsebine, Brane z glasbeno spremljavo pa za še bolj ubrano petje, ki ga je bilo res veliko. Romarji smo dobili tudi knjižico »Kraljica miru, prosi za nas!«, ki jo je pripravila Martina.

V hiši, kjer smo bivali, smo bili ljubeznivo sprejeti in postreženi, doživetja zase pa so seveda bile svete maše, molitev rožnega venca, češčenje Najsvetejšega, priložnost za sveto spoved. V soboto dopoldne smo se med premišljevanjem križevega pota, ki ga je napisal Tomislav Ivančić, povzepli na Križevac, popoldne pa čudovite trenutke preživeli ob Mariji na Crnici.

Obisk Majčinega sela in skupnosti Milosrdni otac nas je obogatil z dragocenimi spoznanji. Herceg etno selo v bližini Medžugorja pa je nekaj novega, kar je po našem mnenju vredno videti.

V nedeljo smo se po obisku Širokega brijega, kjer smo obiskali frančiškanski samostan in cerkev, v ozračju miru in veselja vrnili domov – z obljubo, da naslednje leto spet romamo skupaj.

mb

SVETIŠČA ŽALOSTNE MATERE BOŽJE V SLOVENIJI

Svetišč, ki so posvečena Žalostni Materi božji, je v Sloveniji kar nekaj, ni pa veliko takih, v katerih bi bilo upodobljenih vseh sedem Marijinih žalosti. Zato vam tokrat želim malo približati dve svetišči, ki sta nekoliko odmaknjeni v mirno okolje, a izrednega pomena in zelo bogati. Meni sta posebni ravno zaradi tega, ker sta, kolikor sedaj vem, edini na Slovenskem, ki se ponašata s tako upodobitvijo. Lahko sta tudi dober predlog za romanje in molitev rožnega venca Marijinih sedem žalosti.

Tri fare – Rosalnice

Ko smo v prejšnjih številkah v nadaljevanjih objavljali molitev *Marijinih sedem žalosti*, so bile ob besedilu tudi fotografije. Te so bile posnete prav v romarskem središču **Tri fare – Rosalnice**. Tri fare so v Beli krajini, blizu Metlike. Drugo ime, Rosalnice, naj bi izhajalo iz staroslovanske besede »rusalije«, beseda je poimenovala obred poganov, po katerem so na grobovih pokojnikov zažigali kresove.

Že samo ime nam pove, da so se tukaj nahajale tri fare. Težko pa si predstavljamo, da to pomeni tudi tri cerkve, ki dejansko stojijo druga ob drugi. To so: severna cerkev, imenovana Žalostna Mati božja, srednja cerkev – Glejte človek (Ecce homo) in južna cerkev – cerkev lurške Device Marije. Najstarejša je severna cerkev, ki je bila zgrajena v 14. stoletju. V glavnem oltarju je kip Žalostne Matere božje, še danes pa ljudje vsako leto priromajo sem na

praznik sv. Jerneja. Meni je najzanimivejša srednja cerkev. Njeno notranjost je leta 1862 poslikal Jurij Tavčar iz Idrije, ki je na kupoli po vrsti upodobil prizore Marijinih sedem žalosti. Na stropu v sredini kupole pa je naslikal srce, prebodeno s sedmimi meči.

V 14. in 15. stoletju so bile Tri fare kljub težkim časom pomembno romarsko svetišče in včasih tudi sedež župnije, ki pa so ga zaradi turške nevarnosti prestavili v Metliko. Takrat so tu našli zavetje tudi frančiškani, ki so iz Bosne bežali pred Turki.

Mokronog

V tem kraju so podobe Marijinih sedem žalosti naslikane po postajah v kapelicah, ki vodijo do cerkve na griču. Ta cerkev, posvečena Žalostni Materi božji, je v preteklosti veljala za eno največjih romarskih cerkva na Dolenjskem. Natančen čas gradnje zaradi požara, v katerem so zgorele ustrezne listine, ni znan, predvidevajo pa, da je bila postavljena v 17. stoletju. Tu je bila leta 1730 ustanovljena tudi bratovščina Žalostne Matere božje. Kapelice so bile zgrajene kasneje, leta 1865. Prvotna poslikava je bila delo Matije Koželja, kasneje (1972) jih je obnovil akademski slikar Izidor Mole. Žal so poslikave že v kar slabem stanju in bi bila potrebna ponovna prenova.

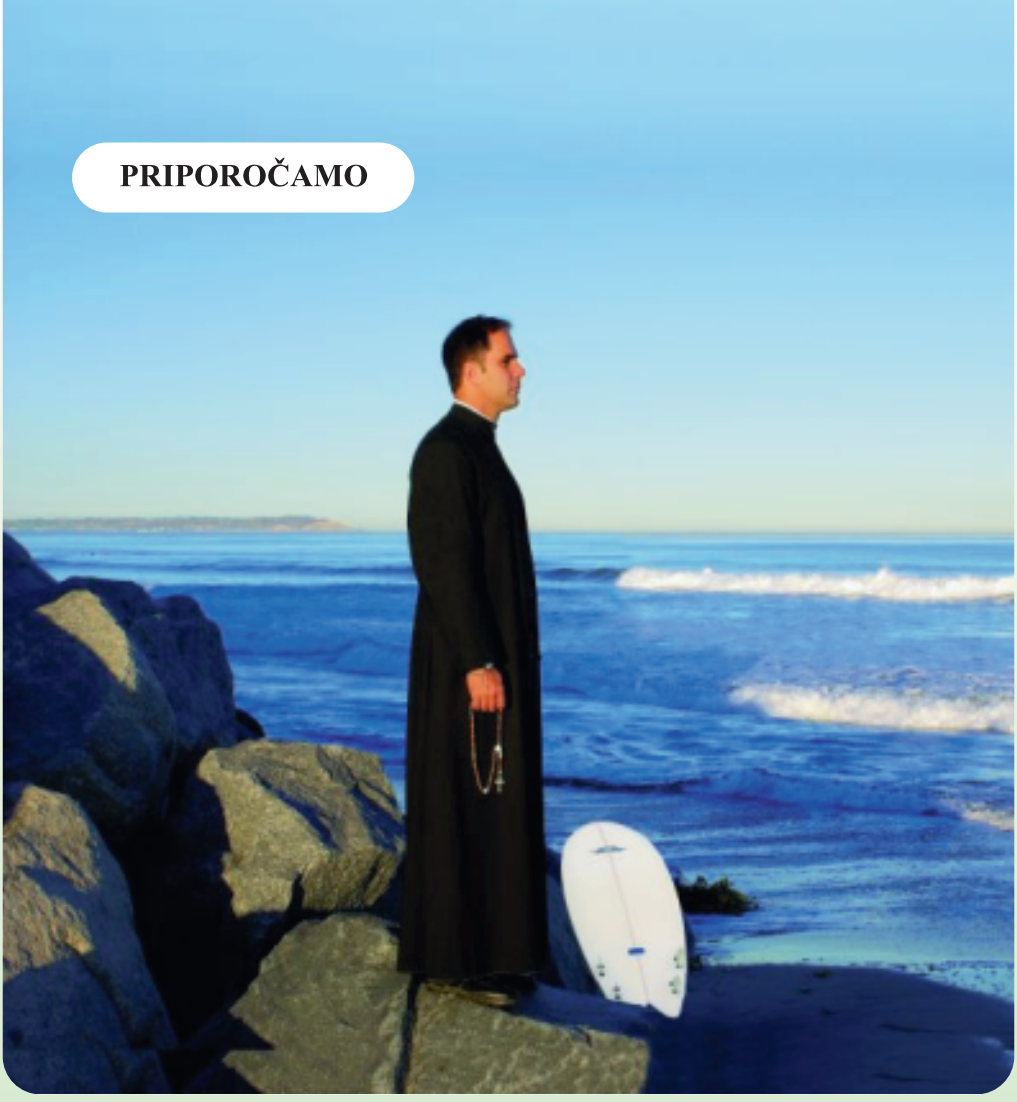
Klavdija Jurišič

Literatura: publikacije, dostopne v svetiščih

Avtorica fotografij: Klavdija Jurišič

Pripis uredništva: Če bralci poznate še kakšen kraj, kjer so tudi upodobljene Marijine sedmere žalosti, nam, prosimo, sporočite na revija.mir@gmail.com. Hvala.

PRIPOROČAMO

NI POTI NAZAJ (pričevanje o usmiljenju)

Marsikdo misli, da ni poti nazaj, ko je globoko zabredel. Tudi Američan Donald H. Calloway je tako menil; poti tudi ni iskal, ko je kot mlad fant bil že čisto na dnu. Uživanje mamil, pohajkovanje, tatvine, spolni razvrat in še marsikaj drugega postane vsakdanja praksa, ko te dobi v roke hudi duh in te pripravi do tega, da se mu prepustiš in si tak, kot da ni nikjer več svetle točke.

Pa je bila, so bile. Najprej mamina velika ljubezen do njega in očimovo razumevanje, čeprav jima je povzročil veliko hudega. Nato njuno spreobrnjenje, opogumljajoča

duhovnikova beseda, vztrajna molitev staršev, trdno prepričanje, da ga bo Božja previdnost pripeljala na pravo pot. In ga je. Po Marijini priprošnji in pomoči. Po knjigi z naslovom **Kraljica miru obiskuje Medžugorje**, ki jo je nekega pustega večera, ko ni vedel kaj početi, slučajno vzel v roke, saj je v resnici iskal revijo National Geographic. Iz radovednosti je začel listati po njej, gledati fotografije, nato pa brati. Njena vsebina, predvsem besede o Mariji, so ga tako prevzele, da jo je prebral do konca ter takoj hotel čim več zvedeti o tem, kar je pisalo v knjigi, a je bilo njemu popolnoma neznano. Poiskal je katoliškega duhovnika, se pogovarjal z njim, ta ga je povabil k maši. Med evharistično daritvijo se mu je zgodilo tisto, česar sam ni mogel verjeti, duhovnik, ki mu je prisluhnil pred mašo in po njej, pa tudi ne … Popolno spreobrnjenje! Vendar ga je čakala še dolga in zelo naporna pot do krsta, pozneje celo mašništva, redovnika marijanista, potujočega misijonarja.

To je zgodba, kakršno bi lahko pripovedoval marsikateri medžugorski spreobrnjenec. Odkritje, da Marija v Medžugorju resnično deli milosti v obilni meri, pripelje nazaj skorajda že popolnoma izgubljene sinove in hčere. Ona jim pri Sinu izprosi milost spreobrnjenja, žive in trdne vere, novega življenjskega smisla. Veliko jih podobne zgodbe hrani v sebi, Donald pa jo je zapisal v knjigi **Ni poti nazaj.** Tako prepričljivo in pretresljivo, da bolj skorajda ni mogel. Iz hvaležnosti, da ga je Božja Mati rešila, ko je bil najbolj na dnu, ter privedla k Sinu, kateremu sledi kot poklicani Božji pastir.

Rad bi bil svetnik. Dobro pa ve, da si je treba za svetništvo prizadevati iz dneva v dan, korak za korakom, stopnico za stopnico. Medžugorski romarji to tudi dobro vemo. Zato tako radi prihajamo na kraj svojega spreobrnjenja, velikih milosti in duhovnih prebliskov ter moči. Iz hvaležnosti, da nam je Marija to izprosila, pa tudi naročila, naj najprej to sami živimo, potem pa oznanjamo drugim, da JE pot nazaj – k Bogu, ne pa v prepad, kamor smo drveli in od koder nas je rešila milostna Marijina roka. **Pričevanje o usmiljenju** p. Donalda H. Callowaya nam to potrjuje.

Knjigo **Ni poti nazaj** je mogoče naročiti/kupiti v lokalnih pisarnah Prenove v Duhu, pri animatorjih ali škofijskih koordinatorjih, v Ljubljani v Centru Živi na polno, Kongresni trg 14, 1000 Ljubljana, tel.: 068/601-256. Knjiga ima 246 strani in stane 8 €.

Jože Pavlič

VABILA IN OBVESTILA

POVABILO ROMARJEM

Uredništvo revije vabi vse skupine, večje ali manjše, župnije pa tudi posameznike, ki romajo v Medžugorje, da nam po vrnitvi domov pošljejo vsaj kratko sporočilo o svojem romanju in priložijo kakšno fotografijo (raje kakšno več, da oblikovalec lažje najde primerno kvaliteto in velikost za objavo v reviji). V načrtih imamo namreč rubriko, v kateri bi bolj s sliko kot z besedo povedali za vsa romanja, ki so se zgodila v določenem obdobju.
Že vnaprej se Vam za Vašo pripravljenost in sodelovanje iz srca zahvaljujemo.

Uredništvo revije Mir

SREČANJE ZA DUHOVNIKE

Društvo Mir Slovenija organizira srečanje za duhovnike, ki skrbijo za duhovno vodenje na romanjih v Medžugorje. Srečanje bo v Ljubljani, na Černetovi 20 (župnišče Ljubljana Šiška, župnija sv. Frančiška), in sicer 21. januarja 2015. Pričelo se ob 10.00, vodil pa ga bo g. Primož Krečič.
Lepo vabljeni!

Društvo Mir Slovenija

ROMANJE VODIČEV V MEDŽUGORJE

Na novembrskem srečanju **vodičev v Medžugorje** smo se dogovorili, da spet skupaj poromamo v ta milostni kraj. **Romanje bo od 21. do 23. februarja 2015, z duhovnim vodstvom g. Primoža Krečiča.** Vsi, ki bi želeli iti, se lahko prijavite Marinki: 01/839-46-15, 041/841-058, Franetu 040/306-692 ali Petri 030/308-686.
Vabimo pa **tudi druge medžugorske romarje**, ki vam morda ta termin ustreza, da se prijavite. Vaše prijave bomo sprejemali do zapolnitve razpoložljivih mest.

Društvo Mir Slovenija

SLOVENSKI MLADIFEST

Bralce obveščamo, da bo **MLADIFEST PO MLADIFESTU**, torej nekakšen slovenski Mladifest, **14. marca 2015 v Ljubljani v Dravljah**. Vabimo vse mlade in mlade po srcu, da se srečanja udeležite. Več natančnejših informacij bo v naslednji številki revije Mir.

Društvo Mir Slovenija

2. SLOVENSKI MARIJIN DAN

2. slovenski Marijin dan, ki bo – kot lani prvi – potekal po medžugorskem molitvenem programu (molitev rožnega venca, spoved, maša …), bo **v Velesovem 16. maja 2015**. Natančnejši program in navodila sledijo na začetku naslednjega leta.
Namen tega dneva bo srečanje in medsebojno spoznavanje čim več medžugorskih romarjev ter skupna molitev k naši nebeški Materi. Vabljeni že sedaj, da si rezerviramo čas za to.

Društvo Mir Slovenija

ROMANJA

2014

Od 5. do 7. decembra. Odhod iz Nove Gorice ob 5.30, preko Postojne ob 6.00, Ljubljane 7.00, Novega mesta, Čateža AC. Domov se vrnemo 7. decembra zvečer. Duhovni vodja g. Iztok Mozetič. Prijave: Marko 031/618-394.

Od 12. do 14. decembra. Odhod iz Kranja ob 19.00, preko Ljubljane ob 19.20, Novega mesta ob 20.30 in Metlike ob 21.00. Povratek 14. decembra zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759 ali Zdenka 07/334-61-25.

Od 13. do 14. decembra, romanje za Novo mesto in Belo krajino. Prijave in vse nadaljnje informacije: Branka 040/844-317.

Od 26. do 28. decembra 2014. Odhod iz Ljubljane ob 4.00 preko Žalca (5.00), Celja (5.15), Šmarja pri Jelšah (5.45), Rogaške Slatine (6.00), Rogatca (6.15), Đurmanca in Zagreba, nato po avtocesti do Medžugorja. Povratek 28. decembra v poznih večernih urah. Prijave: Andreja Pezdevšek 041/274-021 (po 18.00) ali na e-naslov: apezdevsek@gmail.com .

Od 29. decembra 2014 do 1. januarja 2015, za novo leto. Odhod iz Ljubljane ob 6.00. Povratek 1. januarja zvečer. Prijave: Marinka 01/839-46-15, 041/841-058 ali Anica 01/537-38-44.

Od 30. decembra 2014 do 2. januarja 2015, za novo leto, za mlade in mlade po srcu. Odhod iz Ljubljane ob 6.00. Povratek 2. januarja zvečer. V spremstvu duhovnika. Prijave: Petra 030/308-686

ROMANJA

2015

Od 9. do 11. januarja 2015. Odhod iz Kranja ob 19.00, preko Ljubljane ob 19.20, Novega mesta ob 20.30 in Metlike ob 21.00. Povratek 11. januarja zjutraj. Prijave:Emilija 051/670-759 ali Zdenka 07/334-61-25.

Od 13. do 15. februarja 2015. Odhod iz Kranja ob 19.00, preko Ljubljane ob 19.20, Novega mesta ob 20.30 in Metlike ob 21.00. Povratek 15. januarja zjutraj. Prijave:Emilija 051/670-759 ali Zdenka 07/334-61-25.

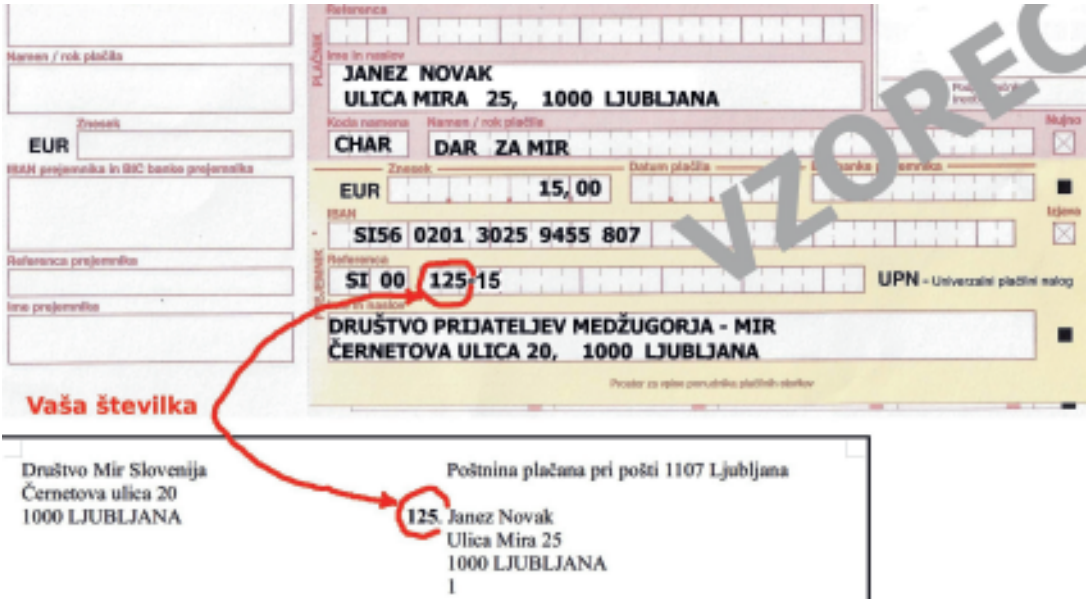
Od 23. do 26. marca 2015, za praznik Gospodovega oznanjenja. Odhod iz Ljubljane (lahko tudi preko Ribnice in Kočevja) ob 6.00. Povratek 26. marca zvečer. Prijave: Marinka 01/839-46-15, 041/841-058 ali Majda 01/836-19-24.

Od 23. do 26. aprila, odhod avtobusa iz Železnikov ob 4.00 zjutraj, nato z Jesenic ob 5.00, iz Lesc ob 5.20, Kranja ob 6.00, iz Domžal ob 6.30, mimo Grosuplja ob 6.50 do Vinice in nato v Medžugorje. Povratek v nedeljo po 19.00. Duhovno vodstvo. Prijave: Jurij 041/515-070 ali jurij.bammail.com ali na FB strani www.facebook.com/odmevizmedzugorja

Od 25. do 28. aprila 2015. Odhod iz Ljubljane ob 6.00. Povratek 28. aprila zvečer. Prijave: Marinka 01/839-46-15, 041/841-058 ali Anica 01/537-38-44.

MIR – Odmev Medžugorja
Uredništvo: Černetova 20, 1000 Ljubljana, e-pošta: revija.mir@gmail.com
Izdajatelj in založnik: Društvo Mir Slovenija, Černetova 20, Ljubljana
Uredništvo: Primož Krečič (odgovorni urednik), Mirjam Sterle (glavna urednica), Herman Kocjančič, Petra Černivec, Klavdija Jurišič, Marta Ciraj, Frane Pavlovčič, Marinka Turina, Tanja Tršan. **Jezikovni pregled**: Mirjam Sterle idr. **Oblikovanje**: Herman Kocjančič. **Tisk**: Salve d. o. o., Rakovniška 6, 1000 Ljubljana.
Uredništvo si pridržuje pravico do krajšanja člankov in do izbora najprimernejših člankov za posamezno številko revije.
Dar za posamezno številko/posamezni izvod: 2 €. Dar za celoletno naročnino po pošti je 15 € za Slovenijo; za države EU je 20 €; za ostali svet pa 25 €. TRR za dar iz Slovenije: SI 56 0201 3025 9455 807 s pripisom DAR ZA MIR; za dar povsod iz tujine: IBAN SI 56 0201 3025 9455 807, BIC/SWIFT: LJBASI2X.
Za **naročanje ali odjavljanje revije** kličite od 16. do 21. ure:
Frane, 040/306-692, Petra 030/308-686 ali pišite na e-naslov:
revija.mir@gmail.com
Stare številke revije si lahko ogledate na spletnem naslovu:
http://www.medjugorje.si

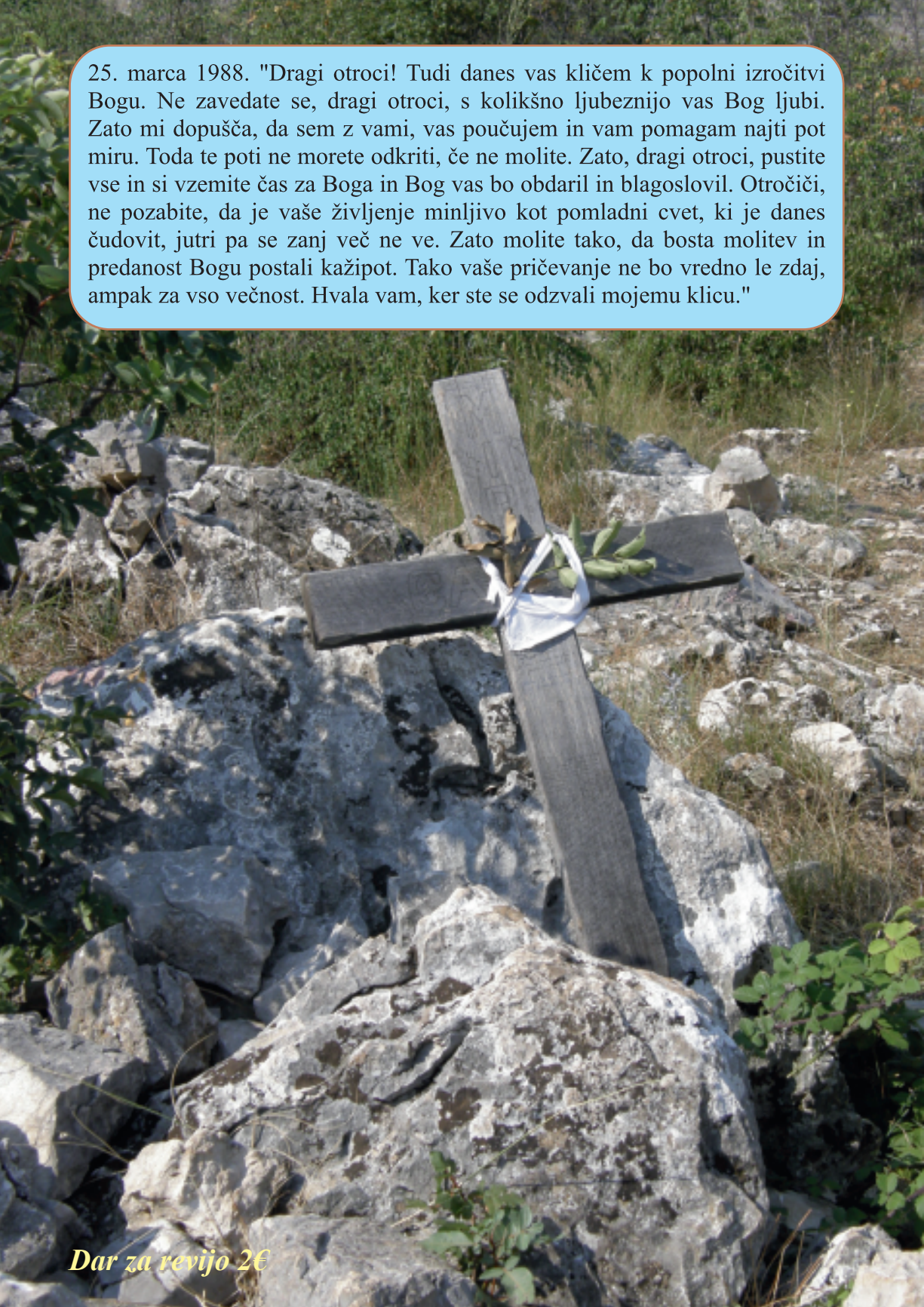

Spoštovane bralke, spoštovani bralci!

Prosimo Vas, da zaradi lažje evidence pri nadaljnjem nakazovanju Vaših darov za revijo Mir – Odmev Medžugorja sklic na plačilnem nalogu navajate na naslednji način:
za dar iz Slovenije je sklic npr.: SI 00 125-15, kjer je **številka 125 tista, ki je napisana pred Vašim imenom in priimkom**, ko prejmete revijo na svoj naslov;
za dar iz tujine pa npr.: SI 00 1981-22-15, kjer je številka 22 tista Vaša, iz naslova na poštni pošiljki.
Hvala za razumevanje!

Uredništvo revije

25. marca 1988. "Dragi otroci! Tudi danes vas kličem k popolni izročitvi Bogu. Ne zavedate se, dragi otroci, s kolikšno ljubeznijo vas Bog ljubi. Zato mi dopušča, da sem z vami, vas poučujem in vam pomagam najti pot miru. Toda te poti ne morete odkriti, če ne molite. Zato, dragi otroci, pustite vse in si vzemite čas za Boga in Bog vas bo obdaril in blagoslovil. Otročiči, ne pozabite, da je vaše življenje minljivo kot pomladni cvet, ki je danes čudovit, jutri pa se zanj več ne ve. Zato molite tako, da bosta molitev in predanost Bogu postali kažipot. Tako vaše pričevanje ne bo vredno le zdaj, ampak za vso večnost. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu."

Dar za revijo 2€